

Risale-i Nur ve veraset

Bu yazımız da, Risale-i Nur'un verasetini mevzu edeceğiz inşaallah.

“El ulemâü veresetü'l-enbiyâ” [Âlimler peygamberlerin varisleridirler (Tirmizî, İlim: 19)] hadis-i şerifine istinaden bu konuyu işlemeye çalışalım. Bu vesileyle önce verâset veya vâris ve vekil ne demek onu ele alalım.

Vâris: Hukukî bir terim olarak; vefat eden birisinin mirasına tevârus eden, mal veya imkânlarına sahip olan, tasarrufa yetkili kimse demektir.

Vekil: Fert, millet veya bir kurumu temsil etmektir.

Meseleye ontolojik bir perspektiften baktığımızda “Mülkün sahibi Allah'tır.” (Mü'min Sûresi: 16) Allah zaman ve mekândan münezze olup, gerçek mülk kayıtsız şartsız Allah'ın olduğundan başkalarının sahibiyeti hakikî değil, izâfîdir ve her şey neticede Malik-i Hakikisine teslim edileceğinden zaten herkesin elinde muvakkat bulunuyor demektir.

İşte bu hakikati hakıyla anlayıp kavrayan Efendimiz de (asm) ona göre yaşamış ve vefat ettiğinde vakıf olarak bıraktığı terekesini, Cüveyriye Validemiz bize şöyle bildirmiştir: “Binek olarak kullandığı bir beyaz katır, savaşta kullandığı bir kılıncı ve sadâka olarak vakfettiği fedek arazisidir.” (Buharî, Vesayet: 1)

Nitekim bir hadis-i şeriflerinde de “Biz peygamberler miras bırakmayız, bizden kalan şeyler sadâkadır” buyurmuştur. (Buharî, Megasi: 14) Cenâb-ı Allah'ın esmâ-i hüsnasından birisi de “Vâris” ismidir. (Tirmizî, Davut, 82)

İşte bir Peygamber vârisi olan ve vefatından sonra maddî olarak terekesi bir sepette seccade ve çaydanlıktan başka bir şey olmayan Bediüzzaman da, ilimden başka bir şey bırakmayarak, vefâtıyla da Sünnete tam riayet ettiğini göstermiştir.

Eğer ilme verâset söz konusu ise ki, Efendimiz (asm) öyle buyuruyor; o halde ona bilhassa bu asırda Bediüzzaman'dan daha lâıyk ve sahip olan kim olabilir? Kimsenin “Allah” diyemediği dönemde bilâkis 130 parça eserle zulme meydan okuyup tarih-i beşerin emsalini kaydedemediği tahkikî iman eserlerini yazabilmek; sadece ilmen değil, cesaret ve dirâyeten de verâset-i nübüvveti liyakatinin delili değil midir?

Evet ismi üstünde bizzat Bediüzzaman'dır! Yine İstanbul'a gidip Şekerci Hanı'na astığı levha ile “Burada her suâle cevap verilir, fakat suâl sorulmaz” deyip İslâm adına dünyaya meydan okuyan celâdet ve cesaret timsali olarak kendine Bediüzzaman denen bir insandan başka bu mirasa daha lâıyk kim olabilir?

Bu bağlamda âhîrzaman insanların Kur'ân'ın mesajlarıyla buluşturmak üzere kaleme alınan Risale-i Nur'un çok özel bir yeri olduğunu belirtmek gerektir. Kur'ân okumanın suç sayıldığı, hatta ezanın yasaklandığı (1932-1950) o ceberrut

dönemde açıkça hakkı hakkıyla telaffuz edip ölümü hiçe sayan Said Nur ve talebeleridir. Ve bunları yaparken ihlâs düsturları gereği Allah rızasından başka hiçbir beklentileri de yoktur.

O, sadece “risâlet”e verasetle gerçekleşen fonksiyonu veya misyonu eda etmeye çalışmıştır. Bu hizmeti hem de hilâfet merkezinde icra edilen şenaetlere karşı o milletin dili olan Türkçe ile tek başına yapmış, ölüm korkusu ile ulema yanına dahi yaklaşmamıştır.

İbrahim Sûresi 4. âyet-i kerimede, bu meseleyi “makam-ı cifrîsiyle ve baştaki âyetin işaretleri karinesiyle, ‘risalet ve nübüvvetin her asırda veraset noktasında’ naibleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle bir mana-yı remzî cihetinde vazife-i irsiyeti yapan Risale-i Nur’u, efradı içine hususî bir iltifatla dâhil edip, lisan-ı Kur’ân olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir ederek” harim-i ismetine almıştır. [Bunun için Birinci Şuâ - 29. Âyetin ilâvelerinden dördüncü âyete bakılabilir. (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 164-165)]

Mirasa vâris âlim; ancak ilmiyle âmil olan, bid’atlarla mücadele eden kimselerdir ki, bunlar başta müceddidler ve sonda Hz. Mehdidir. Yoksa Hz. Ali’nin (ra) tokat vurduğu ulemâüssu da âlimdir, Hz. Musa’ya (as) karşı Firavun’un yanında olan Bel’am da âlimdir. Kısaca hadiste kastedilen vâris âlimler ilmiyle âmil olan ve aynı zamanda Efendimizin (asm) soyundan da olan müceddidler ve Mehdi demektir.

Yani Üstadın verâseti sadece ilmen değil, aynı zamanda neseben de Hasenî ve Hüseyinî olmasıyla. Yine “Allah (cc) her asırda bir müceddid-i din gönderir” mealindeki hadis-i şerife göre de müceddid olarak vâris olacağı gibi, Mevlânâ Halid ve bir kısım evliyanın işaretleriyle Mehdi olarak da vâris sayılır. Yalnız kendisi bu vazifeyi, Risale-i Nur ve şahs-ı mânevînin yapacağını söylemekte, bazı rüya-yı sadıklarla ihsas etmektedir. Meselâ: Birinci Dünya Savaşı sonlarına doğru gördüğü meşhur ‘Ağrı Dağı rüyası’nı anlatırken “Mühim bir zat bana âmirâne diyor ki: ‘İ’câz-ı Kur’ân’ı beyan et.’ (...) Ve şu i’câzin bir nev’ini şu zamanda izharına, haddimin fevkinde olarak, benim gibi bir adam namzet olacak ve namzet olduğumu anladım.” diyor. (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Yedinci Mesele)

Öte yandan, Efendimize (asm) hitaben buyrulan “De ki: Ben sizden ücret istemiyorum, istediğim ancak yakınlarıma [Âl-i Beytime] sevgidir” (Şûrâ Sûresi, 23) mealindeki âyet-i kerimede bize dinî hizmetler mukabilinde kimseden bir şey istenmemesi ve Efendimizin (asm) akrabalarına sevgi beslememiz emrediliyor. Bu asırda Üstad Bediüzzaman da, hayatı boyunca ne milletten, ne devletten ücret almadan hizmet eden bir zattır ve seyyid olması itibarıyla de sevgi ve bağlılığımızı icab ettirmektedir.

Üstadın hayatı serapa veraset-i nübüvvetin sadâkati ve şahididir. Bir rivayette “Nebîler dinar ve dirhem değil, ilim ve irfan bırakır.” (Ebu’d-Derda’dan) buyrulur. Bu hâdisenin şahitleri tarihte de çoktur. İmam Tirmizî’nin tesbitiyle nice âlimler bu şerefe nâil olmak için asırlarca ilim yolunda seferber olmuşlardır. Elbette âlimden anlaşılması gereken âmil olmasıdır.

Bu gibi meselelerde bir de icma-i ümmet vardır ki, İmam-ı A’zam’ın “imam”lığına icma-i ümmet olarak asrın uleması karar verdiği gibi Bediüzzaman’ın “Bediüzzaman” olduğuna da, icma-i ümmetle karar verilmiştir.

Böylece dinin üzerine kondurulmak istenen hurâfât ve tahrifat da temizlenerek Risale-i Nur’la tecdid edilmiştir. Bediüzzaman buna; İslâm mücevherlerine konan tozları silmek ve saykal vurmak diyor.

İmam Suyutî’nin de yine tecdid hadisi hakkında bir eseri mevcuttur ve orada gelip geçen müceddidlerin listeleri vardır, o cetvellere de bakılabilir. Fakat nereden bakılırsa bakılsın Bediüzzaman’ın asrın müceddidi olduğu anlaşılır.

Bu vesileyle müceddidde olması gereken vasıfları da zikredelim:

- 1- Berrak bir zihin ve keskin görüş.
- 2- İfrat ve tefritten azade dosdoğru yol.
- 3- Bir nadire-i hilkat ve kudret olması.

4- Asırların tesirinden sıyrılmış tefekkür gücü ve zamanın gücüne karşı durma iradesi.

5- İctihad için Allah'tan (cc) bağışlanmış ilim ve liderlik.

6- İslâmı yeni bir şuurla tanıtan deha vs. gibi.

Bunların her birisi Bediüzzaman'da mevcuttur.